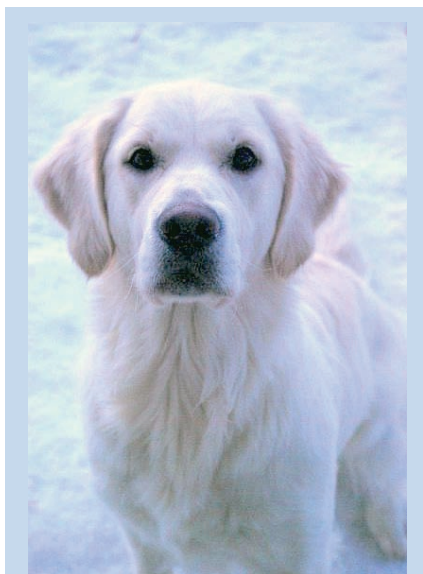

mirakelet ambra

Nyttårsaften 2009 og de første 15 dagene i det nye året 2010, vil nok bli en periode i mitt liv som aldri kommer til å gå i glemmeboken. Det hele startet ganske som planlagt....

HEINE KLEPPE

Ambra ble kjendis ved oppstart av det nye året 2010.

Et helt Retriever-Norge fulgte dramaet etter Ambras forsvinning på Golsfjellet nyttårsaften. 15 dager senere kom gladmeldingen som egentlig svært få trodde var mulig; "Ambra funnet i live" !

Redaksjonen har fått mange henvendelser fra folk som vil lese mer om Ambra, og som gjerne vil følge med hvordan det går videre i rehabiliteringen.

To dager før julaften kom et nytt Fingerprintkull til verden, og dermed ble det ikke noen julefeiring på hytten på Guriset på Golsfjellet denne julen. Men en liten nyttårstur var planlagt.

Tidlig om morgenen nyttårsaften dro jeg (Heine) og Eva av gårde med de to golden retrieverne Oia og Ambra samt dachsen Pippi i bilen på vei mot høyfjellet mens Lise og de øvrige hundene ble hjemme sammen med valpene. Allerede på Voss var termometeret på Hondaen kommet ned i 25 minusgrader, og værmeldingene var klare på at det ville bli fint og kaldt vær hele helgen.

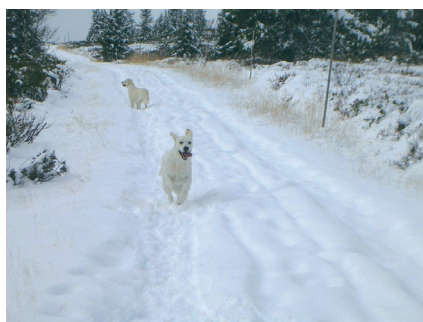
Kulden hadde virkelig bitt seg fast i hytten da vi kom frem midt på dagen, så det gikk litt tid før både varmen og vannet var på plass inne. Men i 4-tiden på ettermiddagen var vi klar for en liten skitur, både jeg og de to goldenene. Iveren var stor hos både Oia og Ambra da vi forlot hytten på vei ned mot de velpreparerte løypene som fører oss opp på fjellet. Lite ante vi da hva som ventet oss i de neste 15 dagene.

På vei oppover mot Appelsintreet ca 700 meter fra hytten lå hundene litt foran meg i løypen. Oia ledet an og Ambra sprang av gårde for å ta henne igjen. Vel oppe ved løypekrysset ca. 5 minutter senere stod Oia og ventet som vanlig ved Appelsintreet. Men ingen Ambra var å se. Det

var begynt å skumre, men takket være fullmåne og høyt skydekke var det ikke vanskelig å skue utover hele den store flaten som lå foran oss. Men Ambra var som sunket i jorden. Roping og gauling (fløyten lå igjen i bilen...) kombinert med litt vandring rundt omkring på flaten ga ingen resultater, og etter en halvtimes tid tenkte jeg det var best å returnere til hytten og se om hun hadde vendt tilbake dit.

Ingen Ambra der heller. Dermed bar det opp igjen på fjellet, med Oia som veiviser i håp om at hun hadde fått med seg hvor søsteren hadde tatt veien. Klokken var blitt halv syv da Lise, lykkelig uvitende om Ambra sitt forsvinningsnummer ringte for å høre hvordan det stod til. Da var det bare å si det som det var, jeg og Oia var på leiting etter Ambra som var søkk vekk.

Politiet ble kontaktet og det samme ble hotellene i området. Nye skiturer og kjøreturer ga intet nytt. 2009 ble til 2010, fremdeles med en hund i manko. Til slutt måtte jeg bare krype til køys og håpe på at morgendagen skulle gi bedre resultater. Eneste trøst var at gradestokken var litt på vei oppover mot 12 minus.

Første nyttårsdag kom, og på bakken var det kommet et lite lag med snø. Det positive var at skyene bidro til at temperaturen lå rundt 12 minus, det negative var at eventuelle spor etter Ambra var mindre tydelige. Jeg kom meg ut og fikk kontakt med en av de som kjører løpemaskinene. Han hadde imidlertid ikke sett verken Ambra eller spor etter henne til tross for at han og de andre løypekjørerne hadde vært over hele fjellet i morgentimene. De hadde blitt varslet om den savnede hunden fra hotellene i området og han mente at dersom det ikke hadde skjedd Ambra noe så ville hun nok dukke opp ved en eller annen hytte i nærheten i løpet av de nærmeste dagene. Slike forsvinningsnumre var ikke uvanlig på Golsfjellet.

Jeg fortsatte letingen i løypenettet. Etter hvert var det kommet en del ut på ski denne dagen. Men nei, Ambra var ikke blitt observert verken i løypene eller i noen av de mange hytteområdene som omkranser Golsfjellet. Etter hvert var jeg ikke lenger alene om å leite. Ingar (matfar til Wilma) hadde tatt turen ned fra Geilo og sammen trålte vi området og snakket med alle vi møtte. På hjemmebane var nyheten om Ambra kommet ut på Facebook og det begynte å strømme på med både telefoner om meldinger fra bekymrede hundevenner og andre. Ulike forslag til leite-

strategier ble fremmet, alt fra søk med snøscooter til kontakt med klarsynte og dyretolkere.

Dagene gikk og Ingar og jeg fortsatte vår leiting, men stadig uten resultat. Leteområdet ble utvidet og vi prøvde å få kontakt med media for å få spredd budskapet. Gradestokken var på vei nedover og bekymringene stadig stigende. Helgen nærmet seg slutten, og hva skulle vi finne på?

Da kom Irene og Eirik på banen, bokstavelig talt. De tok turen fra Trondheim og avløste Eva og meg på hytten. Lise hadde laget en etterlysningsplakat og denne ble spredd både via nett og ved oppslag på Golsfjellet. Mediastrategien ble trappet opp med annonser i lokalpressen, og etter hvert begynte både lokalpresse og lokalradioer å fatte interesse for saken.

Vi bestemte oss for å utlove en dusør på kr. 12.000,- til den eller de som kunne bidra med opplysninger som førte til at Ambra kom hjem i live. På oppfordring fra hundevenner ble det opprettet en konto hvor de som ønsket det kunne bidra økonomisk til dekking av kostnader i forbindelse med leiting og dusør.

Lise fikk fri fra jobben for å lete og dro på hytten på tirsdag og jeg kom etter på torsdag. Hjemme var det nå Eva og Heidi som ordnet med valper og holdt kontakt med media og facebook. Via gode venner i hundemiljøet ble savnetmeldingen spredd på Østlandet. Etter hvert begynte det å komme inn noen observasjoner på golden gjort både i Valdres, Gol og Nesbyen og over Hol-Aurland (på vei mot Bergen). Men de

fleste viste seg å være lokale hunder.

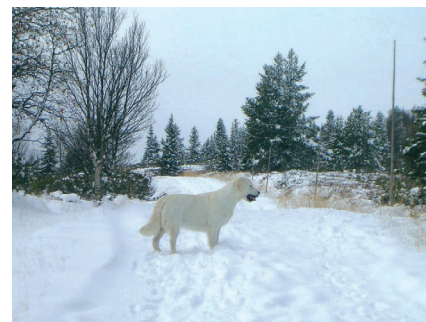
Selv hadde vi nesten tapetsert Golsfjellet med plakaten av Ambra uten at det dukket opp noen som hadde sett henne i nærheten. Stadig flere vi kom i kontakt med hadde fått med seg hendelsen gjennom aviser og radio.

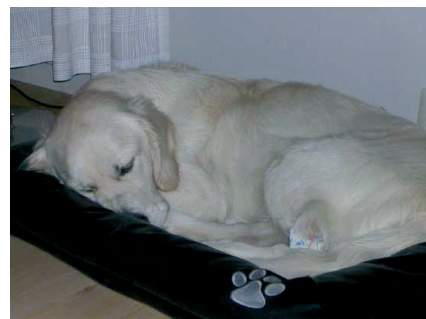
Det ble planlagt søk med fly, men temperaturer på under 30 minusgrader gjorde dette umulig å gjennomføre. Røde Kors ønsket å søke med snøscooter, men det lot seg ikke gjøre på grunn av de restriksjoner slik kjøring er underlagt.

Søndag hadde saken nådd løssalgspressen med et stort oppslag i VG og NRK Oppland og Hedmark fulgte saken med flere innslag. Men Ambra var og ble borte og troen på at det var mulig å overleve så lenge med de temperaturene som var ble stadig mindre.

Det var med tungt hjerte vi forlot Golsfjellet søndag 10 dager etter forsvinningen fremdeles med en hund i manko. Vertskapet på Guriset Høyfjellshotell hadde tatt kontakt med oss flere ganger i denne perioden og lovt å være på utkikk etter Ambra mens vi var hjemme. Anita i Hallingdal Hundeklubb var også jevnlig i kontakt med oss og dro rundt med hunden sin på leiting. Så vi følte at noen var der oppe for Ambra.

Vi hadde allerede bestemt at vi skulle komme tilbake til helgen for å fortsette leitingen. Tilbake på jobb var de fleste kollegaer blitt kjent med nyheten. I løpet av uken fikk vi ytterligere meldinger fra folk som hadde observert en golden på vandring, uten at noen av disse sporene førte frem.

Fredag morgen dro vi opp igjen på fjellet. Temperaturen var fortsatt svært lav og motet og optimismen var i ferd med å nå samme nivå. Et søk med fly var planlagt på lørdag dersom værforholdene tillot det. Etter enda en resultatløs letedag fant jeg tidlig køyen denne kvelden. Og bråvåknet etter en stund da Lise kom løpende inn på rommet med telefonen i hånden. Det var Eva på tråden i andre enden. Hun hadde blitt oppringt hjemme fra noen i en hytte på Guriset. De hadde funnet Ambra. Hun var i live. Eva hadde fått telefonnummeret til vedkommende.

Jeg stupte ut av sengen og fikk på meg klærne mens Lise ringte nummeret vi hadde fått. Hun hørte snakkingen til Ambra i bakgrunnen under samtalen.

Så bar det ut i vinternatten på ski ned til bilen. Det var nærmere midnatt da vi kom ned til hytten der Ambra ventet oss. Svært avmagret, men ellers tilsynelatende i fin form. Og veldig sulten. Sammen med to familier på 4 voksne og 5 barn.

Han som først hadde sett henne, Pål Fredriksen, fortalte at hun lå sammenkveilet på trappen i kroken ved siden av inngangsdøren. Hun hadde ligget helt

urørlig da de parkerte bilen. Først da han gikk bort til henne og holdt ned hånden sin løftet hun på hodet, spratt opp og smatt inn gjennom døren med en gang han åpnet den.

Hytten hadde overbygget inngangsparti. Trolig har Ambra lagt seg på treplatt ingen her fordi hun har kjent varmen fra varmekablene på innsiden. Etter først å ha ringt politiet, men kommet til feil distrikt kontaktet de venner i Oslo som gikk inn på internett og fant historien om den forsvunne hunden. Da de ropte navnet Ambra fikk de respons.

Denne natten lå Ambra mellom oss i sengen for første gang i sitt liv. Og dagen etter gikk flagget til topps på hytten, det holdt ikke med vimpel i slike stunder. Så bar det hjem og denne gangen med en hund mer i bilen enn når vi kom.

De neste dagene fikk Ambra lite mat pr måltid, men ofte. Hun fikk kokt ris, kokt hønsekjøtt og diettbokser fra veterinær. Søndag tok vi kontakt med veterinærvakten i Bergen da hun hadde diare og oppkast om natten. Hun fikk full helse sjekk med bl.a. blodprøver, vitamin-sprøyte og kvalmestillende. Alle prøver var utrolig nok normale, hun var ikke

dehydrert og uten frostskafer. Men 8 kg lettere. Etter en justering av dietten gikk det rett vei og i skrivende stund (12 dager etterpå) har hun gått opp igjen 5 kg. Hun virker mentalt å være som tidligere, en glad hund.

I dagene som fulgte opplevde vi en storm av henvendelser, fra venner og familie og fra mange som hadde fulgt med på dette dramaet. Og fra pressen, både løssalgspresen, lokalaviser og NRK. Har egentlig aldri tatt inn over meg antall distriktskontor NRK-radio har, men det er mange. Og alle ville de presentere historien om kjendisen Ambra som hadde overlevd 15 dager i sprengkulden på fjellet.

To ting har nok vært med å gjøre det vanskelig for henne å komme til rette: hun har vært vant til å kjøre opp til hytten om sommeren en annen vei enn P-plassen vi går fra på ski om vinteren. Det var på denne siden av området hun ble funnet, et område hvor vi aldri har vært utenom i bil. Den sterke kulden har gjort det vanskelig å lukte spor både for henne og hunder som har lett etter henne.

Hvordan hun har kommet dit vil nok være Ambra sin hemmelighet. Hun kan ha løpt langs en løype og kommet ned et annet sted for så å søke seg tilbake langs veien eller snudd og kommet ned skiløypa uten å finne hytta. Det hører jo også med til historien at det ble sendt opp fyrverkeri 7 timer etter at hun forsvant og det har muligens også bidratt til at hun har holdt en lav profil i nyttårshelgen.

Til slutt vil vi takke alle dere som har tatt kontakt og vist stort engasjement og medfølelse ovenfor oss i denne tiden, det varmer!

Heine Kleppe,
kennel Fingerprint

